

‘Ik leerde de taal van dieren spreken’

De Nederlandse Tamar Valkenier (34) gaf zes jaar geleden haar droomjob op en is sindsdien voltijds avonturier. In een nieuw boek brengt ze verslag uit van haar vrije leven tussen de nomaden en kamelen in Australië, Kenia en Mongolië. Hieronder deelt ze alvast enkele tips voor de ultieme gelukzoeker, aan de hand van zes zintuigen.

tekst DANA PLOEGER beeld PATRICK POST

INTUÏTIE Je innerlijke stem ligt nooit

“Een tijdje geleden probeerde ik aan een van de adelaarjagers in Mongolië uit te leggen wat stress is. Ik vertelde dat het ongeveer gelijkstaat aan het gevoel dat hij zou hebben als een wolf ’s nachts drie van zijn beste paarden zou opeten. Hij moest daar heel hard om lachen. Nomaden kennen wel problemen, maar voelen geen druk en stress zoals wij. Ze leven in hechte

BIO

Tamar Valkenier (1986, Haarlem) werkte eerst als sterrenchef en stopte op haar 28ste als **recherchepsycholoog** bij de Nederlandse Nationale Politie om het grote avontuur op te zoeken. Op een zelfgebouwde fiets maakte ze een tocht door **Europa** en de **Balkan**. Ze reisde door naar de wildernis in **Australië** tot ze haar hart verloor aan **Mongolië**, waar ze met nomaden rondtrok. Vervolgens ging ze met avonturierster Miriam Lancewood maandenlang op expeditie in het hooggebergte van **Nieuw-Zeeland**.

gemeenschappen en weten dat zo’n probleem altijd met z’n allen wordt opgelost. Een adelaarjager staat er nooit alleen voor.

“Toen ik zes jaar geleden Nederland uit fietste, had ik nooit kunnen denken dat ik me thuis zou voelen bij nomaden in het dunst bevolkte land ter wereld. Hoewel ze nog zwarte builenpest kennen waaraan je kunt doodgaan, voel ik er geen stress. Hotels of supermarkten zijn er niet; ze leven zelfvoorzienend en in harmonie met de natuur. Zo inspirerend.

“Het is niet zo dat ik al mijn hele leven zoekende ben. Hiervoor leidde ik namelijk een fantastisch leven. Ik had op mijn negentiende al een eigen huis, een motor en een lieve vriend. Ik had drie studies achter de rug, werkte eerst als chef en daarna als recherchepsycholoog - mijn absolute droomjob. En tijdens vakanties ging ik skydiven, motorrijden, bergbeklimmen of kitesurfen. Ik wist toen: dit is maatschappelijk succes, ik heb het gemaakt.

“Tot ik mijn enkel brak en maanden bij mijn vader in de zetel zat. Ineens dacht ik: dit ga ik dus voor de rest van mijn leven doen. Ik wist exact in welke loonschaal ik over tien jaar zou zitten. Toen zei mijn innerlijke stem: Tamar, je moet de wereld in.

“Ik nam ontslag, ben op de fiets

gestapt en heb maanden door Europa en de Balkan gefietst. Geen idee waar naar ik op zoek was, ik ging gewoon.”

ZIEN Ontdek jezelf door naar anderen te kijken

“In het begin van mijn fietstocht worstelde ik met wie ik was. Ik zag mezelf als werkloze flierefluiter. Je koppelt toch dat wat je doet aan wie je bent. Mijn tocht is inmiddels overgegaan in een nieuwe manier van leven. Het moment waarop ik aan alle kanten voelde dat ik dit moest doen, was in de wildernis in Australië - zo puur en ongerept, dat kennen we in Europa niet. Toen besloot ik dat ik geen gewone job meer wilde. Mijn werk is nu het leven onderzoeken door bij andere volken te kijken hoe zij leven.

“Door met nomaden en bedoeïenen op te trekken, door in de wildernis in Australië te leven, door van de Masai in Kenia te leren, kijk ik anders naar mijn bestaan. Ik zie hun sterke familiebanden, ik zie hoe ze samenleven, hoe warm ze zijn, hoe ze openstaan voor mij als vreemdeling. Je hoeft in Mongolië nooit te vragen of je welkom bent. Door langere tijd te blijven en in hun huid te kruipen, probeer ik te begrijpen hoe deze mensen

Van boven naar onder: 1.500 km lange fietstocht langs de kusten van Nederland, België en Frankrijk, boogschieten met de Masai in Kenia, met een vriend bovenop de Mount Kenya en leren jagen met een adelaar in Mongolië.

leven en wat ik daarvan wil overnemen. Bij iedereen die ik ontmoet, vraag ik aan mezelf: vind ik jou een prettig persoon en zou ik een beetje willen leven zoals jij doet?

“Leven zonder huis en vast werk vind ik dan ook een veel zinvoller bestaan. Ik leer dingen die ik nooit voor mogelijk had gehouden. Ik kan mezelf in leven houden in de wilder-

‘MIJN INNERLIJKE STEM ZEI: TAMAR, JE MOET DE WERELD IN. IK NAM ONTSLAG, STAPTE OP DE FIETS EN HEB MAANDEN DOOR DE BALKAN EN EUROPA GEFIETST. GEEN IDEE WAARNAAR IK OP ZOEK WAS, IK GING GEWOON’

nis. Ik heb leren jagen met een adelaar. Ik sta elke dag met een groot enthousiasme op. Ik predik zeker niet dat iedereen hetzelfde moet doen, maar mij heeft het geholpen om te ontdekken wat ik echt belangrijk vind.”

**VOELEN
Een kameel leert je je gevoel te volgen**

“Vroeger had ik vaak paniekaanvallen. Ik heb ook een periode gehad dat ik helemaal niet kon lopen, maar artsen konden geen oorzaak vinden. Ik was vaak bang en zag overal beren op de weg. Als mensen van mijn avonturen horen, denken ze vaak dat ik rücksichtslos ben, maar mijn angstige aanleg zorgt er juist voor dat ik mijn missies heel secuur plan. Ik roeptoeter altijd eerst wat mijn plan wordt, daarmee bezweer ik mijn angst. Dan lees ik me in, vraag advies en leer alle skills die ik nodig heb. Zo volgde ik eerst paardrijlessen voordat ik met bonkend hart een ticket naar Mongolië kocht.

“Toch loopt het altijd anders, eenmaal ter plekke zag ik dat ze inderdaad paarden gebruiken, maar ook kamelen. Dus liep ik vijf maanden rond met een paard, een hond en een kameel. De eerste keer dat ik een paard zag, dacht ik dat het een soort motor was om ergens te komen. Al snel ontdekte ik dat dat ding absoluut niet deed wat ik wilde. Ik moest die-

per kijken, wat willen deze dieren, wat vertellen ze me? Zo leerde ik ze begrijpen en hun taal spreken. Als mijn kameel de rivier niet wilde oversteken, begreep ik dat het te gevaarlijk was. Ik liet me leiden door de dieren en dat heeft meermaals mijn leven gered. Op een dag hadden we geen water meer en kwamen uit bij een zoutwatermeer toen Simbat, mijn

kameel, wegliep. O nee, dacht ik, nu niet weglopen! Maar hij bracht ons naar een afgelegen zoetwaterstroompje: onze redding.

“Die diepe connectie met dieren is het mooiste wat ik heb meegemaakt. Zij leerden me in het nu te leven, hoe ik op mijn gevoel kon vertrouwen. Daar in die woestijnen met naast me de dieren was ik helemaal mezelf. Ik zorgde voor hen en zij voor mij. Ik moest ook zo huilen toen ik Simbat moest achterlaten. Zonder de dieren had ik bepaalde plekken nooit kunnen bereiken, zij gaven me juist alle vrijheid.”

**RUIKEN
Niets boven een stoofpotje in het wild**

“Eigenlijk ben ik vegetariër; ik vind de bio-industrie afschuwelijk en onbegrijpelijk. Ook eet ik liever geen producten uit de supermarkt. Maar ik ben ook jager en daar sta ik achter. Toen ik de wildernis van Nieuw-Zeeland in trok met Miriam Lancewood, die met haar man al jaren zelfvoorzienend leeft, konden we niet leven op bessen en grassen alleen. Het enige dat we meenamen was wat bloem, rijst en een zakje kogels.

“Bij jagen is geur heel belangrijk, dieren ruiken je voor je er erg in hebt. Het duurde best lang voor ik mijn eerste dier had geschoten. Ik voelde veel weerstand, maar het was nodig om ons in leven te houden. Wild eten in

het wild is anders. Onze trip leek soms wel een kookshow; we maakten de heerlijkste gerechten. We aten sneeuwbesen, totarabessen, brandnetel en wortels van de Astelia, we zogen nectar uit vlas en plukten duizendblad en zuring. Ik had er geen moeite mee om het vet van de hertjes van een hert mee te laten garen in een stoofpotje met wilde planten. Al roerend de geuren in me opnemend, was ik intens gelukkig.”

**HOREN
Lawaai overschreeuwt je eigen stem**

“De stilte die ik ken van de wildernis bestaat hier niet. Als ik in Nederland aankom en al die grijze snelwegen met betonnen gebouwen en wegrestaurants zie, denk ik vaak: wat een lelijke wereld. Hier heb je altijd lawaai van auto’s, vliegtuigen of bladblazers - wie bedenkt zoets onzinnigs? Ik weet nog goed dat ik Milaan binnen fietste na een lang verblijf in de bossen. Ik had zo’n schoon en helder hoofd en werd kotsmisselijk en duizelig van alle uitlaatgassen en neonlichten en kreeg hoofdpijn van het geluid. Onze zintuigen worden voortdurend overprikkeld en dat zijn we doodnormaal gaan vinden.

‘IK BEN VEGETARIËR, MAAR OOK JAGER. AL VOELDE IK VEEL WEERSTAND EN DUURDE HET LANG VOOR IK MIJN EERSTE DIER HAD GESCHOTEN, WILD ETEN IN HET WILD IS ANDERS’

“Ik vind het heel leuk om vanwege mijn boek nu hier te zijn en mijn vrienden en familie te zien - ik mis mijn vader altijd heel erg. Maar over een tijdje trek ik weer de wildernis in om tot mezelf te komen. Ik voel me in de natuur meer geborgen dan in de bewoonde wereld. Tussen de mensen ben ik altijd een beetje op mijn hoede en voel ik me kwetsbaarder als vrouw. Bij een mens weet je nooit de intenties. In de natuur kon ik mezelf weer horen. Iedereen heeft zo’n innerlijke stem die vaak door de gekte van de dag overschreeuwd wordt. Als je de natuur in loopt en tot rust komt, ga je die stem weer horen. Probeer maar eens.”

Van boven naar onder: in Nederland op stap met kameel Einstein, op de latten in Lapland, op de top van de Fuji-vulkaan in Japan en met de dieren vijf maanden op reis door het Mongoolse Altajgebergte.

**PROEVEN
Omarm het onbekende**

“Ik zoek altijd nieuwe uitdagingen. Volgend jaar wil ik het Baikalmeer in Rusland over schaatsen: een tocht van 700 kilometer. Dat lijkt me geweldig, het is daar volledig onbewoond. Dat meer heeft niet eens een rondweg, maar je hebt er wel gave ijsgrotten en thermale bronnen en de Baikal-zeehond. Ik kom vast een ijsvisser tegen met wie ik een wodka kan drinken.

“Ter voorbereiding heb ik enkele maanden met een slee door Lapland gelopen. Ik ploos steeds een nieuw gebied uit. Ik heb leren schaatsen op zee, leerde ijs beoordelen en ben erdoor gezakt, ik heb langs de hoogste bergen van Zweden geskied. Geregeld neem ik belangstellenden mee op expeditie, ik leer ze dan hoe je vuur maakt met bevroren bomen en aanstekers die niet werken. Dat levert ook wat leefgeld op.

“Mensen roepen vaak dat ze ook avonturen willen, hun passie willen volgen, maar er geen tijd of geld voor hebben. Dat is jammer. Ik heb mijn leven zo ingericht dat ik er wel tijd voor heb. Ik kan me een job niet eens meer veroorloven, want dan heb ik een huis, een auto en een telefoon nodig. Ik leef in een tent, ik heb alles bij me wat ik nodig heb. Dat geeft rust.

“De komende tijd loop ik met een jonge kameel door Nederland om mijn boek te promoten. Wie me uitnodigt, daar kom ik langs. Die grote omarming van het onbekende is voor mij de meest elementaire verandering sinds mijn vertrek. Het blijkt prima uit te pakken als je niet alles plant en afbakt tot je pensioen. Het leven zelf heeft veel te bieden als je steeds een stapje verder durft te gaan.”

Tamar Valkenier, Fulltime avonturier - Over alles achterlaten en de zoektocht naar ultieme vrijheid, Kosmos Uitgevers, 256 p., 20,99 euro.

